

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/125/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3721010154
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3721010154.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a Mgr. Jána Odnogu na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24. októbra 2023 prejednal sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., trvale bytom E. Bodiná, ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. PB-12Nt/10/2021 zo dňa 31.07.2023 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného A. B. zamieta, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Trestným rozkazom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1T/113/2007 zo dňa 04.09.2007 boli odsúdení A. B., ako i E. B. uznaní vinnými z prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Tr. zák., pretože

v presne nezistenom čase, najmenej od 30. júla do 28. októbra 2006 neoprávnene užívali rodinný dom č. XX v D., okres Považská Bystrica, garáž a hospodársku budovu k domu prináležiace na parcelách KN č. XXX, XXX F. XXX, zapísaných na liste vlastníctva č. XX, k. ú. D., ako aj pivnicu na parcele KN č. XXX a parc. č. XXX zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, k. ú. D., a zároveň v užívaní tohto domu a ostatných nehnuteľností bránili ich majiteľovi A. B., nar. XX.XX.XXXX, napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 8C 83/05-30 zo dňa 21. septembra 2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co 334/2005-88 zo dňa 11. apríla 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31. mája 2006, im bola uložená povinnosť tieto nehnuteľnosti vypratať do 60 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom A. B. bol v dôsledku takéhoto konania nútený bývať v prenájme v rodinnom dome č. XX v D.,

za čo im bol (obidvom) uložený podľa § 218 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 a § 56 ods. 2 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 5.000,- Sk a pre prípad, že by bol tento úmyselne zmarený, im bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov (ďalej aj „základná trestná vec“).

Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. PB-12Nt/10/2021 zo dňa 31.07.2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bol podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietnutý návrh odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania vo vyššie uvedenej trestnej veci.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote (s prihliadnutím na ustanovenie § 193 ods. 2 Tr. por., keďže súd prvého stupňa podľa zvukovej nahrávky z verejného zasadnutia počul odsúdeného o opravnom prostriedku pri oznámení uznesenia nesprávne, resp. neúplne a odsúdený na zápisnice výslovne uviedol, že „...podáva sťažnosť, keď bude mať v rukách uznesenie...“) odsúdený sťažnosť, ktorú zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení napadnutého uznesenia.

V písomných dôvodoch sťažnosti uviedol, že v napadnutom uznesení nie je uvedené, ktorý prokurátor sa zúčastnil verejného zasadnutia. Namietal aj to, že na verejnom zasadnutí prítomný prokurátor sa po vyhlásení napadnutého uznesenia úmyselne vzdal sťažnosti v jeho prospech i neprospech, čím opomenul svoje zákonné povinnosti. Rovnako aj namietal, že prokurátor včas nepodal námietku zaujatosti voči konajúcej samosudkyni súdu prvého stupňa a zároveň včas neoznámil aj svoju zaujatosť voči nemu. Ďalej namietal celú výrokovú časť napadnutého uznesenia z dôvodu jej nesprávosti, ktorú odôvodnil tým, že predmetné trestné konanie je úmyselne (zavinene) zo strany súdu prvého stupňa, Okresnej prokuratúry Považská Bystrica i Krajského súdu v Trenčíne vedené v rozpore s Trestným poriadkom. Výroková časť napadnutého uznesenia nemá pravdivú oporu na základe relevantných dôkazov vykonaných zákonným spôsobom pred nezávislým a nestranným súdom. Namietal aj zrejmy rozpor výroku napadnutého uznesenia s odôvodnením. Konkrétne namietal, že v napadnutom uznesení sú nepravdivé a neúplné informácie, napríklad že v ňom nie je uvedené meno, priezvisko a služobné číslo príslušníka ZVJS prítomného v pojednávacej miestnosti. Ďalej namietal porušenie ustanovení § 32 ods. 1 Tr. por. (v tomto smere zopakoval aj svoje tvrdenia ohľadom námietok zaujatosti – vid' vyššie), § 38 ods. 2 písm. d) a § 40 ods. 1 Tr. por. vo vzťahu k odsúdenej Oľge Dúbravkovej (povinná obhajoba), ako aj § 55 ods. 1 Tr. por. (nerešpektovanie jeho dôstojnosti a jeho ústavou zaručených základných práv a slobôd), § 2 ods. 1, 2, 5, 7, 8, 9, 10, 12, 14 a 19 Tr. por., § 297 Tr. por. (súd prvého stupňa nerešpektoval význam podkladu na rozhodnutie o jeho návrhu) či § 398 ods. 1 Tr. por. (súd prvého stupňa nevykonal náležité dokazovanie nutné na preverenie dôvodnosti jeho návrhu). Poukázal aj na nové dôkazy a skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru neboli známe v prvostupňovom konaní, teda také, ktoré v základnom trestnom konaní neboli uplatnené a zároveň majú vzťah k tejto základnej trestnej veci. Konkrétne namietal, že súdu prvého stupňa v základnom trestnom konaní nebolo známe, kto má vlastnícke právo k rodinnému domu č. 26 v obci Bodiná, kto v čase od 02.11.2006 do 06.12.2007 mal vlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti a či ju nadobudol v súlade s právnym poriadkom SR, ako aj že doposiaľ neboli uplatnené pravdivé relevantné dôkazy, ktoré vierohodne preukazujú, že odsúdení neoprávnene užívali túto nehnuteľnosť v čase od 30.07.2006 do 28.10.2006 a zároveň, že v jej užívaní bránili poškodenému A. B. st., ktorý tak bol nútený bývať v dôsledku ich konania v prenájme. Záverom zhrnul, že doposiaľ neboli v základnom trestnom konaní uplatnené pravdivé relevantné dôkazy, ktoré vierohodne bez rozumných pochybností popisujú dej udalostí, aby jednoznačne priamo, za existencie právnej istoty, preukazovali, že sa stal skutok, že má obligatórne znaky trestného činu a že trestný čin skutočne spáchali odsúdení.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a takto dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v prvom rade uvádza, že súd prvého stupňa v prípade teraz sťažnosťou odsúdeného napadnutého uznesenia správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného A. B. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Je tiež potrebné dodať, že takýto návrh podal odsúdený len vo svoj prospech, nie aj v prospech inej osoby (E. B.).

Krajský súd vo všeobecnosti dáva odsúdenému do pozornosti, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu skôr známe, a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne ale tieto nové skutočnosti alebo dôkazy musia byť tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Tieto však v prejednávanom prípade zistené neboli.

Zo znenia ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. upravujúceho podmienky obnovy konania vyplývajú dve základné podmienky pre povolenie obnovy konania. Prvou podmienkou je zistenie nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych. Za nové skutočnosti alebo dôkazy však nemožno považovať skutočnosti či dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov, a to aj v prípade, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, alebo ich nesprávne vyhodnotil. Nemožno totiž v konaní o povolenie obnovy konania preskúmavať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Druhou podmienkou je pravdepodobnosť (nie

absolútna istota), že tieto novo zistené skutočnosti či dôkazy sú spôsobilé zabezpečiť v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie pre odsúdeného. Obidve tieto podmienky musia byť splnené súčasne.

Dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. teda nemôže byť každá nová skutočnosť alebo nový dôkaz, o ktorých sa súd dozvie, ale len tie kvalifikované, teda také, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie o vine a treste, pričom takéto posúdenie je výlučne úlohou o takomto návrhu rozhodujúceho súdu. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Z písomného odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd prvého stupňa sa vyššie uvedenými právnymi úvahami a zákonnými podmienkami pri rozhodovaní o podanom návrhu odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania dôsledne riadil.

V zhode s názorom súdu prvého stupňa krajský súd považuje návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania za nedôvodný. Súd prvého stupňa sa vysporiadal s týmto návrhom odsúdeného zákonne súladným spôsobom a svoje rozhodnutie aj presvedčivo odôvodnil. Súd prvého stupňa sa zaoberal všetkými podstatnými argumentmi odsúdeného, ktoré následne správne vyhodnotil tak, že v kontexte jeho úvah podrobne popísaných v napadnutom uznesení nemôžu obstáť a viesť k inému rozhodnutiu o jeho návrhu na povolenie obnovy konania v základnej trestnej veci. Súd prvého stupňa na verejnom zasadnutí napokon vykonal pre svoje rozhodnutie aj potrebné dokazovanie a všetky vykonané dôkazy správne vyhodnotil. Napadnuté uznesenie obsahuje zároveň všetky potrebné zákonné náležitosti, ktoré sú na neho kladené z pohľadu ustanovenia § 176 Tr. por. (medzi ktoré nepatrí uvádzanie mien a priezvisk ďalších osôb, ktoré sa na rozhodnutí – vyhlásení uznesenia nepodieľali).

Súd prvého stupňa postupoval (i keď nie úplne dôsledne – viď k tomu nižšie) tiež v zmysle záväzných pokynov, ktoré mu udelil krajský súd vo svojich skorších uzneseniach (sp. zn. 2Tos/29/2022 zo dňa 20.07.2022 a sp. zn. 2Tos/72/2023 zo dňa 16.05.2023), ktorými zrušil len pre procesné nedostatky skoršie rozhodnutia súdu prvého stupňa o tomto návrhu odsúdeného.

Krajský súd dodáva, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby krajský súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. S podstatnými a pre vec rozhodujúcimi právnymi námietkami odsúdeného sa riadne vysporiadal už súd prvého stupňa a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku.

Na druhej strane je síce potrebné vytknúť súdu prvého stupňa, že napriek záväznému pokynu krajského súdu nerozhodol na verejnom zasadnutí o všetkých dôkazných návrhoch odsúdeného, avšak takéto jeho pochybenie, v zmysle hore konštatovanej jednoty rozhodnutí súdu prvého a druhého stupňa, napravil na neverejnom zasadnutí krajský súd tak, že aj tieto jeho zvyšné dôkazné návrhy odmietol ako nedôvodné, pretože ani tie by podľa jeho názoru na správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa (napadnutého uznesenia) nič nezmenili.

Konkrétne rozhodol krajský súd na neverejnom zasadnutí tak, že podľa § 304 ods. 1 Tr. por. per analogiam odmietol návrhy odsúdeného na vykonanie dokazovania, a to týchto:

- konfrontácia svedkov A. A. G., H. D., I. C. J. a JUDr. Iva Hlucháňa,
- upovedomenie KP TN o vybavení podnetu č. Kc 2110/05 zo dňa 15.12.2005,
- rozhodnutie OVVS PB o priestupku č. 491/2005 zo dňa 21.03.2006,
- výsluch svedka – policajta OR PZ Považská Bystrica, ktorý konal v trestnej veci pod ČVS: ORP-368/OSV-PB-2005,
- výsluch svedkyne – prokurátorky, ktorá dozorovala trestnú vec vedenú pod sp. zn. 1Pv 317/2005,
- oboznámenie spisu OR PZ Považská Bystrica pod ČVS: ORP-1512/OSV-PB-2004,
- oboznámenie spisu OS Považská Bystrica sp. zn. 6C/74/2007,
- oboznámenie spisu OR PZ Považská Bystrica pod ČVS: ORP-407/PB-PB-2012,
- oboznámenie spisu OS Považská Bystrica sp. zn. 4C/31/2013,
- výsluch svedka – JUDr. Maroš Žilinka.

Ako na to inak správne poukázal už súd prvého stupňa, dôvodom obnovy konania nemôže byť každá nová skutočnosť či každý nový dôkaz, ale len skutočnosti a dôkazy určitým spôsobom kvalifikované, t.j.

také dôkazy, ktoré by samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o otázkach uvedených v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por. Súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania je preto povinný hodnotiť dôkazy, význam novej tvrdenej skutočnosti alebo nového navrhnutého dôkazu vo vzťahu ku skutočnostiam a dôkazom vykonaným v základnej trestnej veci a až na základe takéhoto postupu potom môže dospieť k odôvodnenému záveru, či ide o také kvalifikované skutočnosti a dôkazy, ktoré by mohli viesť k inému rozhodnutiu.

Po preskúmaní veci aj podľa názoru krajského súdu odsúdený na žiadne nové skutočnosti nepoukázal a ani nepredložil žiadne nové dôkazy. Pokiaľ predložil nájomné zmluvy, doklady o platení nájmu k bytu, doklad o tom, že jeho matka zaplatila odmenu advokátke JUDr. Zlochovej a zápisnicu o trestnom oznámení, tieto dôkazy nijakým spôsobom bližšie, v podstatnej miere nesúviseli so základnou trestnou vecou.

Napokon pokiaľ ide jeho odmietnuté dôkazné návrhy, konkrétne o výsluch všetkých navrhovaných svedkov, odsúdený neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ku ktorým by sa títo mohli (mali) vyjadriť. Iba všeobecne konštatoval, že dôvodom ich vypočutia je „nutnosť náležite objasniť závažné a významné okolnosti pre trestné konanie v tejto konkrétnej trestnej veci z hľadiska trestného práva procesného, trestného práva hmotného tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s Trestným poriadkom“. Nepreukázal odsúdený napokon žiadnym spôsobom ani to, že by svedkovia už riadne vypočutí v základnej trestnej veci chceli medzičasom zmeniť svoje výpovede/vyjadrenia. V prípade ostatných navrhovaných svedkov, v základnej trestnej veci vôbec nevypočutých, išlo napokon o také osoby, v prípade ktorých akúkoľvek ich súvislosť (spojenie) so základnou trestnou vecou ani bližšie nevysvetlil. Tiež v prípade viacerých dôkazných návrhov v podobe listinných dôkazov je potrebné uviesť, že niektoré z nich boli známe aj v základnej trestnej veci (sú totiž obsahom spisového materiálu), a súvislosť (spojenie) so základnou trestnou vecou zvyšných z nich odsúdený takisto bližšie nevysvetlil.

Krajský súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že vina odsúdeného zo spáchania skutku prejednávaného v základnej trestnej veci vyplývala z viacerých zabezpečených dôkazov, ktoré odôvodňovali aj jeho postavenie pred súd (podaním obžaloby), pričom svoju obranu v tomto konaní poňal výsostne „pasívne“ (odmietol vypovedať, nežiadal o vykonanie dôkazov a pod.). V prípravnom konaní základnej trestnej veci boli vypočutí obaja odsúdení, ďalej poškodený A. B. st. (ktorý podal vo veci aj trestné oznámenie), svedkovia K. D., A. A. I., L. A. J., B. M. a C. H. (ten len formou podania vysvetlenia), boli zabezpečené listinné dôkazy a viaceré rozhodnutia súdov. Predovšetkým je potrebné uviesť, že už v prípravnom konaní boli zabezpečené také dôkazy, ktoré preukazovali výlučné vlastníctvo nehnuteľností zapísaných na listoch vlastníctva č. XX F. XXXX v k. ú. D. práve poškodeným (vyplývalo to nielen z výpovede poškodeného, ale i z rozhodnutí súdov pod sp. zn. 4C/717/98 a 17Co/83/04 o voporiadanie BSM) a rovnako aj to, že odsúdení tieto nehnuteľnosti „opustili“ až 28.10.2006.

Odsúdený teda vo svojom návrhu neuviedol také skutočnosti, alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samé o sebe alebo v spojení so skutočnosťami už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, čím neboli splnené podmienky predpokladané v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por. na povolenie obnovy konania.

Podľa názoru krajského súdu sa napokon zákonne súladným spôsobom súd prvého stupňa na verejnom zasadnutí vysporiadal aj so všetkými námietkami zaujatosti odsúdeného, o ktorých s poukazom na ustanovenie § 32 ods. 6 Tr. por. správne ani nekonal.

Keďže aj podľa názoru krajského súdu tvrdenia odsúdeného nemohli viesť k inému pre neho priaznivejšiemu rozhodnutiu, ako tomu bolo v základnej trestnej veci, a teda neboli splnené podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por., sťažnosť odsúdeného preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol ako nedôvodnú.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.